

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080055840.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Jeg og min Følgesvend slog ind paa en Skovsti, der vilde føre os til de østlige, store Alleer. Vi gik med raske Skridt og lode vore Klinger gøre lyst mellem de store Skarntyder eller Skræpperne, som vi kom forbi. Naar man er sexten-sytten Aar og gaar i en Skov med en dragen Klinge i Haanden, bliver man heroisk stemt, især naar man er letbevægelig af Fantasi og har et helt Romanbibliothek i Hovedet. Jeg var dertil ganske stolt af mit Saar, som gjorde tilstrækkelig ondt til at holde mig i Krigsillusionen. Vi snakkede ikke om Andet end om Fjenden, der nu forfulgtes, om den tvungne Tvekamp, der skulde finde Sted, naar han fandtes, om at indespærre ham i den Hule, vi havde lavet os, o. s. fr. Engang imellem standsede vi og lyttede, om vi kunde høre et Signal eller muligvis Vaabenklirren. Der var imidlertid stille i Skoven; kun de tørre Kviste, som vi knækkede under vore Fødder, gav Lyd fra sig; vi kunde stundom høre en Spætte banke sine monotone Slag paa Træstammerne; ellers var Alt som uddødt; intet springende Dyr krydsede vor Sti, intet Menneske mødte vi; det var, som om Middagsvarmen fra den glødende Himmel oppe over Træernes Kroner havde suget alt Liv til sig, som fandtes paa vor Vei, og 12 som om Varmen deroppe, høit over vore Hoveder, rugede over sit Rov.